

til mig og citerer af mine Udtalelser, tror jeg rigtignok, at han lægger Noget i mine Udtalelser, som ikke laa i dem dengang. Hvad jeg har ment med, at vi roligt skulle afvente Begivenhedernes Gang, vil man finde fyldigt udtalt nogle faa Linier nedenfor i Slutningen af mit Foredrag. Min Mening var dengang, at vi skulde gaa samme Vej som hidtil, det vil sige bevilge Alt, hvad der er nødvendigt til at holde Landets Forsvarsvæsen i fuldstændig Kraft, og ikke af de Forudsætninger, som hos Mange ere tilstede, lade os føre til nu i dette farefulde Dieblik at fremkomme med Fordringer om Forandringer i Hærloven eller Indskrænkning i Udgifterne dertil. Naar det ærede Medlem endelig mener, at der maa være kommet Noget til Regjeringens Kundskab, som jeg ikke har fundet mig foranlediget til at meddele Finantsudvalget — hvilket han beklage —, idet min Opræden ellers maatte have været noget anderledes, skal jeg tillade mig her at udtale, at der aldeles Intet er kommet til Regjeringens Kundskab, som kunde eller burde være meddelt, men jeg tror, at for Enhver, som vil betragte Stillingen i Europa for Dieblicket, maa det staa klart, at den er ligesaa faretruende og ligesaa frygtopvækkende, som den var for 3 Maaneder siden.

Berg: Jeg skal ikke komme ind paa de øvrige Forslag, som ere under Forhandling. Jeg ønsker kun med nogle Ord at omtale Forslaget under Nr. 3 om Forstærkningen. Det forekommer mig, at dette Forslag, som det ogsaa fremgaar af Diskussionen, har to Sider. Den ene Side er den, der gaar ud paa at faa det vedkommende Mandskab øvet, og den anden Side er den, der gaar ud paa at faa det vedkommende Befalingsmandskab øvet. Jeg har tænkt, om man nu ikke kunde gaa en Mellemvej mellem dem, der slet ikke ville have Forstærkningen ind, og dem, der ville have baade Mandskabet og Befalingsmændene ind, nemlig den Mellemvej, at man gif ind paa, at Befalingsmændene til disse Forstærkningsbatailloner kom ind til Dvælse, og at man skaffede dem et Dvælsesmateriale, kun ikke det paagældende Mandskab. Dette er nemlig kommet tilveie paa en Tid, da man,

som bekendt, havde Stillingstilladelse, og da denne Dør aabnede Udgang for de fleste Samfundsklassers værnepligtige Sønner og kun beholdt den fattige Dels. Dette Mandskab er fra denne besynderlige Tid mellem den første og den anden Slesvigke Krig, da man fra Nar til Nar kunde sige sig selv, at man rykkede den anden Slesvigke Krig nærmere, og dog med hvert Nar lod Flere og Flere slippe gennem den Dør, man kaldte Stillingstilladelse. Nu er det jo givet, og jeg tror endog med Grund fremført her af Folk, der praktisk kjende disse Forhold, at dette Mandskab har været saa mange Gange inde og er saa godt øvet, at det for dets egen Skyld ikke er fornødent at paaføre det nogen videre Uleilighed. Det er vist ikke blot 3 eller 4 Gange, det har været indkaldt, men der er Somme af det paagældende Mandskab, som endog saa har været 5 Gange inde, og det skulde man dog synes er temmelig forsvaret. Derimod vil jeg gjerne tro, at Officererne kunne trænge til at faa nogen Dvælse, og at det maasse kunde være heldigt, om de kom til at øve sig paa et Mandskab, som ikke har faaet synderlig Dvælse iforveien; det vilde maasse uddanne dem mere, end om de kom sammen med et Mandskab, der maasse kunde lære dem, istedetfor at de skulde lære det. Nu er der af det ærede Medlem fraas over for mig, det ærede Medlem for Viborg Amts Ade Balgreds (Kjær), fremført en Tanke, som forekommer mig at have nogen Betydning og ikke mindst i vore Dage, da det synes, at man er i Færd med at udføre i Praxis at slaas til sidste Mand, og at et Folk virkelig kan reise sig samlet til Forsvar for Fædrelandet. Denne Tanke er den, at vi ikke blot skulle tale, naar det afgjørende Dieblik kommer, men ogsaa være med til at handle, og den vilde have en overordentlig stor Betydning for, at det danske Folk ogsaa kunde reise sig Alle som Een og hellere end at se Fædrelandet gaa under slaas til sidste Mand. Det er en Tanke, som man ikke kan afvise som betydningsløs. Det ærede Medlem har selv været med for og stillet sig selv frem som den, der i det Tilfælde ikke vilde være bange for at gjøre Fyldest. Det ærede Medlem kan sige: Lad os vente til den Tid, saa ville vi gaa